

Het voorhangsel

Hans van de Lagemaat

Inleiding

We wandelen in gedachten de tabernakel van Israël binnen. We gaan voorbij het brandofferaltaar, voorbij het wasvat voor de priesters, en gaan binnenin het heilige. Als we ook daarin de opgestelde voorwerpen voorbijlopen staan we voor het voorhangsel te staan. Het voorhangsel dat scheiding maakte tussen het heilige en het heilige der heiligen. Daarachter bevond zich het hart van Israëls godsdienst. Daar stond de ark van het verbond. Twee buigende cherubim bedekten het verzoendeksel. En daar tussen de cherubim woonde de God van Israël. De God Die ook de oorzaak van het bestaan van het volk was. De God die het volk onderhield, ermee in een verbond was getreden.

Slechts eenmaal per jaar kon er één man de weg door de tabernakel vervolgen; de hogepriester. En niet dan na zorgvuldig alle voorschriften in acht genomen te hebben en de nodige offers gebracht te hebben.

Toen de heerlijkheid des HEEREN de tabernakel bedekte kon ook Mozes, zelfs Mozes, de man, die in zo nauwe gemeenschap met de HEERE leefde, niet ingaan (Ex. 40:35). Achter het voorhangsel bevond zich de heerlijkheid des HEEREN.

Van achter werd het voorhangsel beschenen door het ontoegankelijke licht van Gods aanwezigheid. De voorkant werd alleen verlicht door het licht dat afstraalde van de gouden kandelaar.

Het voorhangsel, Zijn vlees

De schrijver van de Hebreeënbrieff houdt ons voor dat het voorhangsel een beeld, een type was van Zijn vlees:

*‘Dewijl wij dan, broeders, vrijmoedigheid hebben om in te gaan in het heiligdom door het bloed van Jezus, op een verse en levende weg, welke Hij ingewijd heeft door **het voorhangsel**, dat is, door **Zijn vlees**.’ (Heb. 10:19,20).*

Waarin zien we de overeenkomsten tussen het vlees van de Heere en het voorhangsel?

Zoals we in de inleiding al zagen woonde de God van Israël achter het voorhangsel. Het voorhangsel scheidde degenen die kwamen om te aanbidden van Degene die zij aanbaden. Er kon geen omgang van aangezicht tot aangezicht zijn. En daarom verborg de HEERE zich in de tabernakel achter een sluier.

Fijn getweerd linnen

Zijn vlees was zondeloos, smetteloos. En dat vinden we terug in het materiaal waarvan het voorhangsel was gemaakt. Evenals andere klederen van de tabernakel moest het gemaakt worden van fijn getweerd linnen.

Het fijne linnen komen we in de Bijbel voor het eerst tegen bij Jozefs verhoging door Farao. Daar staan ze in het verband van koninklijke waardigheid. In Ezechiël 16 lezen we in beeldrijke taal van de volmaakte schoonheid van Jeruzalem, nadat het door de HEERE tot koninklijke waardigheid is verheven. Linnen klederen maakten daar ook weer deel van uit (Ez. 16:13). En ook in de Openbaring komen we in min of meer het linnen in dezelfde betekenis tegen. De vrouw van het lam wordt daar bekleed met rein en blinkend fijn lijnwaad. Gepaste kleding voor de vrouw van de Koning. Maar hier vinden we een nadere aanduiding van de betekenis van het linnen: *'want dit fijn lijnwaad zijn de rechtvaardigmakingen der heiligen.'* (Opb. 19:8). De vleeswording van het Woord, het Koningschap van Christus en Zijn gerechtigheid, worden in Jeremia 23 alle drie tezamen:

'Ziet, de dagen komen, dat ik aan David een rechtvaardige Spruit zal verwekken; Die zal koning zijnde regeren, en voorspoedig zijn, en recht en gerechtigheid doen op de aarde' (vs. 5).

We houden het ervoor dat hierin de betekenis van het linnen van het voorhangsel ligt. De volmaakte rechtvaardigheid van Israëls Koning.

Het voorhangsel, geen toegang, maar blokkade

Maar hoe kunnen we deze gedachte nu inpassen in Hebreeën 10: 20? De inwijding door Hem van een verse en levende weg door (middel van) het voorhangsel?

Zien we met door God verlichte ogen op de Heere Jezus in Zijn omwandeling op aarde, dan zien we weliswaar een onuitsprekelijke heerlijkheid, maar dat opent ons niet een verse en levende weg. Zijn zondeloosheid, Zijn volmaaktheid, bepaalt ons eerder bij onze eigen zonde en tekortkomingen. Hoe meer we zien van de volmaaktheid van Zijn menszijn, hoe meer dat er blijk van geeft dat die compleet anders is dan ons eigen menszijn. De mens staat voor een onoverbrugbare kloof. Zijn vlees maakt een scheiding tussen een door de zonde verdorven wereld, en Gods onuitsprekelijke heerlijkheid. Hij bewoont een ontoegankelijk licht.

Het voorhangsel was er niet om toegang te geven, maar om de toegang te blokkeren.

Plaatsvervangend offer

Maar, vragen we ons dan opnieuw af, hoe zit dat dan met Hebreeën 10:20?

Het antwoord vinden we ook in het type. Eenmaal per jaar ging de Hogepriester het heilige der heiligen binnen. Maar voordat dat kon ging er wat aan vooraf. Voor hemzelf werd er een ram ten zondoffer en een ram ten brandoffer geslacht. En voor de zonden van het volk vloeide het bloed van een geitenbok en tevens een ram ten brandoffer. Er moest bloed vergoten worden. Het bloed zag op de dood van een onschuldig offerdier. De offeraar erkende zich schuldig, en wist zich de dood waardig. De dood van het offerdier was plaatsvervangend; het dier werd gedood in plaats van de zondaar zelf.

Het tegenbeeld vinden we onder andere in het vers voorafgaand aan Hebreeën 10:20:

*'Dewijl wij dan, broeders, vrijmoedigheid hebben, om in te gaan in het heiligdom **door het bloed** van Jezus.'*

Hij moest sterven. Zijn bloed moest vloeien. En om dat bloed te laten vloeien, moest Zijn vlees verscheurd worden. En dit wordt ons wel erg beeldend voorgehouden in Mattheüs 27:

*'En **Jezus**, wederom met een grote stem roepende, **gaf de geest**. En ziet, **het voorhangsel** van de tempel **scheurde in tweeën**, van boven tot beneden.'*

Zijn dood betekende dat de weg geopend werd. En op grond van Zijn volmaakte offer is de toegang tot het heiligdom geopend. Zijn dood was plaatsvervangend. De zondaar heeft de dood verdiend. Hij stierf in plaats van de zondaar. Hij, de Rechtvaardige voor de onrechtvaardigen.

Slot

Het was niet de schoonheid van het voorhangsel die toegang gaf tot Gods woonplaats. Het was het besprenkelde bloed van onschuldige offerdieren dat die toegang bood.

Zo was het niet het volmaakte leven van de Heere op aarde die ons de toegang geeft. We komen niet in Zijn gemeenschap door Hem na te willen doen, of ons af te vragen hoe Hij in onze plaats gehandeld zou hebben. Niet door het tegenwoordig vooral onder jongeren zo populaire WWJD (What would Jesus do? Wat zou Jezus doen?). Willen we zo nodig een slogan hebben, dan WHJD (What has Jesus done? Wat heeft Jezus gedaan/volbracht). We komen alleen in Gods gemeenschap door te zien op het volbrachte werk van de Heere Jezus aan het kruis van Golgotha. Daar ligt het begin van de geopende weg.

En daarom is in de eerste brief van Johannes wandelen in het licht zo nauw verbonden met het bloed.

'Maar indien wij in het licht wandelen, gelijk Hij in het licht is, zo hebben wij gemeenschap met elkander, en het bloed van Jezus Christus, Zijn Zoon, reinigt ons van alle zonden.' (1 Joh. 1:7).